

стъта, стоящия тогава часовой на тамошната врата, установилъ генерала и му казалъ:

— Бѣгай отъ тука! заповѣдано е никого не пуцамъ.

— Царя ма е пратилъ за важна работа.

— Азъ туй не знамъ, знамъ само, че ми заповѣдали никого да не пуцамъ; ще са принудатъ да гърмнѣ вързъ тебе ако са не върнешъ.

Пратеника не знаейтъ друго що да прави, са върналъ и разказалъ всичко на господаря. Търпѣливия монархъ, въ проста една дреха, безъ всякое отличие, отишълъ самъ на вратата на крепостта и казалъ на сѣщия войникъ:

— „Господинъ часовой, пусти ма.“

— Не пуцамъ.

— „Мола ти са.“

— Не пуцамъ, запретиено е.

— „Заповѣдамъ ти.“

— Не ти са покорявамъ.

— „Знаешъ ли азъ кой сѣмъ? азъ сѣмъ господарь!“

— Не искамъ да знамъ ти кой си, знамъ само че самъ царя е заповѣдалъ да не пуцамъ никого.

— „Но азъ имамъ работа и трѣба да влѣзъ.“

— Нищо не искамъ да слушамъ.

— „Богъ ми подари синъ, и азъ бързамъ сърадвамъ народа съ топовенъ гърмежъ.“

— Синъ, наслѣдникъ! извикалъ съ възхваление войника; истинна ли?

— „Да, истинна,“ отговорилъ монарха.

— Като е тъй, влизай, нека ма застрѣлимъ утрѣ. . . иди и зарадвай народа съ тѣхъ новостъ.

Господаря влѣлъ при тамошния командантъ, казалъ му за случая и му заповѣдалъ да извѣ